

DECYZJA RADY

z dnia 26 kwietnia 2010 r.

uzupełniająca kodeks graniczny Schengen w odniesieniu do ochrony granic morskich w kontekście współpracy operacyjnej koordynowanej przez Europejską Agencję ds. Zarządzania Współpracą Operacyjną na Granicach Zewnętrznych Państw Członkowskich Unii Europejskiej

(2010/252/UE)

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając rozporządzenie (WE) nr 562/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 marca 2006 r. ustanawiające wspólnotowy kodeks zasad regulujących przepływ osób przez granice (kodeks graniczny Schengen) ⁽¹⁾, w szczególności jego art. 12 ust. 5,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Celem ochrony granic jest zapobieganie niedozwolonemu przekraczaniu granic, zwalczanie przestępczości transgranicznej oraz zatrzymywanie osób, które nielegalnie przekroczyły granicę, lub podejmowanie wobec takich osób innych środków. Ochrona granic powinna w skuteczny sposób uniemożliwiać omijanie odpraw na przejściach granicznych i zniechęcać do ich omijania, a także pozwalać na wykrywanie przypadków niedozwolonego przekraczania granic zewnętrznych.
- (2) Europejska Agencja Zarządzania Współpracą Operacyjną na Zewnętrznych Granicach Państw Członkowskich Unii Europejskiej (zwana dalej „agencją”) odpowiada za koordynowanie współpracy operacyjnej między państwami członkowskimi w celu ułatwienia stosowania prawa unijnego, m.in. w zakresie ochrony granic. Niezbędne są dodatkowe przepisy w odniesieniu do działań w zakresie ochrony granic morskich prowadzonych przez jednostki morskie i powietrzne jednego państwa członkowskiego na granicy morskiej innego państwa członkowskiego w kontekście współpracy operacyjnej koordynowanej przez agencję, a także w celu dalszego wzmocnienia takiej współpracy.
- (3) Zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 562/2006 oraz ogólnymi zasadami prawa Unii środki przyjęte w trakcie operacji związanych z ochroną granic powinny być proporcjonalne do założonych celów oraz w pełni respektować prawa podstawowe oraz prawa uchodźców i osób ubiegających się o azyl, w tym w szczególności zakaz zawracania ich na granicy (*refoulement*). Państwa członkowskie są związane przepisami dorobku prawnego w dziedzinie azylu, a w szczególności dyrektywy Rady

2005/85/WE z dnia 1 grudnia 2005 r. w sprawie ustanowienia minimalnych norm dotyczących procedur nadawania i cofania statusu uchodźcy w państwach członkowskich ⁽²⁾, w odniesieniu do wniosków o udzielenie azylu złożonych na terytorium – w tym na granicy lub w strefach tranzytowych państwa członkowskiego.

- (4) Na posiedzeniach w dniach 18–19 czerwca 2009 r. i 29–30 października 2009 r. Rada Europejska podkreśliła potrzebę wzmocnienia operacji kontroli granicznej koordynowanych przez agencję oraz stworzenia jasnych zasad zaangażowania się we wspólne operacje patrolowania. Rada Europejska obradująca w czerwcu podkreśliła także potrzebę ustalenia zasad sprowadzania uratowanych osób na ląd.
- (5) Należy uwzględnić fakt, że koordynowane przez agencję operacje ochrony granic realizowane są zgodnie z planem operacyjnym oraz z harmonogramem i instrukcjami wydanymi przez centrum koordynacyjne, skupiające przedstawicieli państw członkowskich i agencji, oraz fakt, że przed rozpoczęciem danej operacji określa się przyjmujące państwo członkowskie lub przyjmujące państwa członkowskie, których granica będzie podlegać ochronie.
- (6) Wprowadzanie niniejszej decyzji w życie pozostaje bez uszczerbku dla podziału kompetencji między Unią a państwami członkowskimi i nie wpływa na zobowiązania państw członkowskich wynikające z Konwencji Narodów Zjednoczonych o prawie morza, Międzynarodowej konwencji o bezpieczeństwie życia na morzu, Międzynarodowej konwencji o poszukiwaniu i ratownictwie morskim, Konwencji Narodów Zjednoczonych przeciwko międzynarodowej przestępczości zorganizowanej i uzupełniającego ją Protokołu przeciwko przemytowi migrantów drogą lądową, morską i powietrzną, Konwencji dotyczącej statusu uchodźców, Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności oraz innych właściwych instrumentów międzynarodowych.
- (7) W trakcie przeprowadzania operacji ochrony granic na morzu może wystąpić konieczność udzielenia pomocy osobom znajdującym się w niebezpieczeństwie.

⁽¹⁾ Dz.U. L 105 z 13.4.2006, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 326 z 13.12.2005, s. 13.

- (8) Zgodnie z prawem międzynarodowym każde państwo zobowiązuje kapitana statku pływającego pod jego banderą do udzielenia pomocy każdej napotkanej na morzu zagubionej osobie oraz do jak najszybszego pośpieszenia na ratunek osobom znajdującym się w niebezpieczeństwie, o ile jest to możliwe bez narażania statku, załogi lub pasażerów na poważne niebezpieczeństwo. Takiej pomocy należy udzielić bez względu na obywatelstwo lub status osób jej wymagających lub bez względu na okoliczności, w jakich osoby te zostały znalezione.
- (9) W celu zadbania o lepszą koordynację udziału państw członkowskich w operacjach w odniesieniu do takich sytuacji oraz w celu ułatwienia prowadzenia takich operacji, do niniejszej decyzji należy włączyć niewiążące wytyczne. Niniejsza decyzja nie powinna wpływać na obowiązki organów odpowiedzialnych za poszukiwania i ratownictwo, w tym na obowiązek zapewnienia, aby koordynacja i współpraca odbywały się w sposób umożliwiający przekazanie uratowanych osób w bezpieczne miejsce.
- (10) Niniejsza decyzja nie narusza praw podstawowych i jest zgodna z zasadami zawartymi w szczególności w Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej, przede wszystkim: zasadą godności ludzkiej, zakazem tortur i inhumannego lub poniżającego traktowania lub karania, prawem do wolności i bezpieczeństwa, zasadą *non-refoulement*, zasadą niedyskryminacji oraz prawami dziecka. Niniejsza decyzja powinna być stosowana przez wszystkie państwa członkowskie zgodnie z tymi prawami i zasadami.
- (11) Ponieważ cele niniejszej decyzji – tj. przyjęcie dodatkowych zasad dotyczących ochrony granic morskich przez straż graniczną działającą pod kierunkiem agencji – nie mogą zostać w wystarczającym stopniu osiągnięte przez państwa członkowskie z powodu różnic między ustawodawstwem poszczególnych państw i stosowanymi przez nie praktykami, mogą natomiast ze względu na wielonarodowy charakter działań zostać lepiej osiągnięte na poziomie Unii, Unia może przyjąć środki zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu. Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w tym artykule niniejsza decyzja nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia wyżej wymienionych celów.
- (12) Zgodnie z art. 1 i 2 Protokołu nr 22 w sprawie stanowiska Danii, załączonego do Traktatu o Unii Europejskiej i do Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, Dania nie uczestniczy w przyjęciu niniejszej decyzji, nie jest nią związana ani jej nie stosuje. Ponieważ niniejsza decyzja stanowi rozwinięcie przepisów dorobku Schengen, zgodnie z art. 4 wyżej tego protokołu Dania podejmuje decyzję w terminie sześciu miesięcy od przyjęcia niniejszej decyzji, czy dokona jej transpozycji do swojego prawa krajowego.
- (13) W odniesieniu do Islandii i Norwegii niniejsza decyzja stanowi rozwinięcie przepisów dorobku Schengen w rozumieniu Umowy zawartej przez Radę Unii Europejskiej i Republikę Islandii oraz Królestwo Norwegii dotyczącej włączenia tych dwóch państw we wprowadzenie w życie, stosowanie i rozwój dorobku Schengen⁽¹⁾, które wchodzi w zakres obszaru, o którym mowa w art. 1 pkt A decyzji Rady 1999/437/WE⁽²⁾ z dnia 17 maja 1999 r. w sprawie niektórych warunków stosowania tej umowy.
- (14) W odniesieniu do Szwajcarii niniejsza decyzja stanowi rozwinięcie przepisów dorobku Schengen w rozumieniu Umowy między Unią Europejską, Wspólnotą Europejską i Konfederacją Szwajcarską w sprawie włączenia Konfederacji Szwajcarskiej we wprowadzanie w życie, stosowanie i rozwój dorobku Schengen⁽³⁾, które wchodzi w zakres obszaru, o którym mowa w art. 1 pkt A decyzji 1999/437/WE w związku z art. 3 decyzji Rady 2008/146/WE⁽⁴⁾ z dnia 28 stycznia 2008 r. w sprawie zawarcia tej umowy w imieniu Wspólnoty Europejskiej.
- (15) W odniesieniu do Liechtensteinu niniejsza decyzja stanowi rozwinięcie przepisów dorobku Schengen w rozumieniu Protokołu między Unią Europejską, Wspólnotą Europejską, Konfederacją Szwajcarską i Księstwem Liechtensteinu o przystąpieniu Księstwa Liechtensteinu do Umowy między Unią Europejską, Wspólnotą Europejską i Konfederacją Szwajcarską dotyczącej włączenia Konfederacji Szwajcarskiej we wprowadzanie w życie, stosowanie i rozwój dorobku Schengen, które wchodzi w zakres obszaru, o którym mowa w art. 1 pkt A decyzji 1999/437/WE w związku z art. 3 decyzji Rady 2008/261/WE⁽⁵⁾ z dnia 28 lutego 2008 r. w sprawie podpisania tego protokołu w imieniu Wspólnoty Europejskiej.
- (16) Niniejsza decyzja stanowi rozwinięcie przepisów dorobku Schengen, które nie mają zastosowania do Zjednoczonego Królestwa zgodnie z decyzją Rady 2000/365/WE z dnia 29 maja 2000 r. dotyczącą wniosku Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej o zastosowanie wobec niego niektórych przepisów dorobku Schengen⁽⁶⁾. Zjednoczone Królestwo nie uczestniczy w związku z tym w jej przyjęciu, nie jest nią związane ani jej nie stosuje.
- (17) Niniejsza decyzja stanowi rozwinięcie przepisów dorobku Schengen, które nie mają zastosowania do Irlandii zgodnie z decyzją Rady 2002/192/WE z dnia 28 lutego 2002 r. dotyczącą wniosku Irlandii o zastosowanie wobec niej niektórych przepisów dorobku Schengen⁽⁷⁾. Irlandia nie uczestniczy w związku z tym w jej przyjęciu, nie jest nią związana ani jej nie stosuje.

(1) Dz.U. L 176 z 10.7.1999, s. 36.

(2) Dz.U. L 176 z 10.7.1999, s. 31.

(3) Dz.U. L 53 z 27.2.2008, s. 52.

(4) Dz.U. L 53 z 27.2.2008, s. 1.

(5) Dz.U. L 83 z 26.3.2008, s. 3.

(6) Dz.U. L 131 z 1.6.2000, s. 43.

(7) Dz.U. L 64 z 7.3.2002, s. 20.

(18) Komitet ds. Kodeksu Granicznego Schengen, do którego zwrócono się dnia 19 października 2009 r., nie wydał opinii, i w związku z tym Komisja, zgodnie z art. 5a ust. 4 lit. a) decyzji Rady 1999/468/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. ustanawiającej warunki wykonywania uprawnień wykonawczych przyznanych Komisji ⁽¹⁾ przedłożyła Radzie wniosek dotyczący środków, jakie należy podjąć, i jednocześnie przekazała go Parlamentowi Europejskiemu,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Ochrona zewnętrznych granic morskich w kontekście współpracy operacyjnej między państwami członkowskimi koordynowana przez Europejską Agencję Zarządzania Współpracą Operacyjną na Zewnętrznych Granicach Państw Członkowskich Unii Europejskiej (zwaną dalej „agencją”) podlega zasadom okre-

ślonym w części I załącznika. Zasady te, wraz z niewiązącymi wytycznymi określonymi w części II załącznika, stanowią część planu operacyjnego sporządzanego dla każdej operacji koordynowanej przez agencję.

Artykuł 2

Niniejsza decyzja skierowana jest do państw członkowskich zgodnie z Traktatami.

Sporządzono w Luksemburgu dnia 26 kwietnia 2010 r.

W imieniu Rady
M. Á. MORATINOS
Przewodniczący

⁽¹⁾ Dz.U. L 184 z 17.7.1999, s. 23.

ZAŁĄCZNIK

CZĘŚĆ I

Zasady koordynowanych przez agencję operacji na granicach morskich

1. Zasady ogólne

- 1.1. Działania podejmowane na potrzeby operacji ochrony granic realizuje się zgodnie z prawami podstawowymi i w sposób niezagrażający bezpieczeństwu osób przechwyconych lub uratowanych ani bezpieczeństwu jednostek uczestniczących w operacji.
- 1.2. Nikogo nie sprowadza się na ląd ani w żaden inny sposób nie przekazuje władzom krajowym wbrew zasadzie *non-refoulement* ani nikogo nie sprowadza się na ląd ani nie przekazuje władzom kraju, z którego osoba taka może zostać wydalona lub zawrócona do innego kraju wbrew zasadzie *non-refoulement*. Bez uszczerbku dla pkt 1.1 osobom przechwyconym lub uratowanym udziela się stosownych informacji, tak aby mogły wyjaśnić, dlaczego sądzą, że sprowadzenie na ląd w proponowanym miejscu byłoby sprzeczne z zasadą *non-refoulement*.
- 1.3. W trakcie całej operacji uwzględnia się specjalne potrzeby dzieci, ofiar handlu ludźmi, osób potrzebujących pilnej pomocy medycznej, osób potrzebujących ochrony międzynarodowej, a także innych osób w szczególnie trudnej sytuacji.
- 1.4. Państwa członkowskie zapewniają, aby funkcjonariusze straży granicznej biorący udział w operacji ochrony granic byli wyszkoleni w zakresie odpowiednich praw podstawowych i prawa uchodźców oraz znali międzynarodowe przepisy o poszukiwaniach i ratownictwie.

2. Przechwytywanie

- 2.1. Po wykryciu obecności statku lub innego środka żeglugi morskiej („statek”) należy zbliżyć się do niego w celu zidentyfikowania go i stwierdzenia jego przynależności państwowej, a przed podjęciem dalszych działań obserwować go z bezpiecznej odległości. Informacje o statku należy niezwłocznie przekazać centrum koordynacyjnemu ustanowionemu w kontekście i na potrzeby koordynowanych przez agencję operacji na morzu.
- 2.2. Jeżeli statek wpływa lub wpłynął do strefy przyległej lub na morza terytorialne państwa członkowskiego nieuczestniczącego w operacji, informacje o statku przekazuje się centrum koordynacyjnemu, a ono przekazuje je odpowiedniemu państwu członkowskiemu.
- 2.3. Informacje o jakimkolwiek statku podejrzanym o udział w nielegalnych działaniach na morzu nieobjętych zakresem operacji przekazuje się centrum koordynacyjnemu, a ono przekazuje je odpowiedniemu państwu członkowskiemu lub odpowiednim państwom członkowskim.
- 2.4. Jeżeli istnieją uzasadnione przesłanki, by przypuszczać, że na pokładzie statku lub innego środka żeglugi morskiej znajdują się osoby mające zamiar ominięcia kontroli na przejściach granicznych, działania podejmowane podczas operacji ochrony granic wobec takich statków lub innych środków żeglugi morskiej mogą obejmować:
 - a) żądanie informacji i dokumentacji o prawach własności, rejestracji i aspektach związanych z podróżą, jak również informacji o tożsamości, obywatelstwie i innych istotnych danych osób znajdujących się na pokładzie;
 - b) zatrzymanie statku, wejście na jego pokład, przeszukanie statku, jego ładunku i osób znajdujących się na pokładzie, a także przesłuchanie osób znajdujących się na pokładzie;
 - c) poinformowanie osób znajdujących się na pokładzie, że nie są upoważnione do przekroczenia granicy oraz że osobom kierującym statkiem może grozić kara za umożliwienie podróży;
 - d) przejście statku i zatrzymanie osób znajdujących się na pokładzie;
 - e) nakazanie statkowi, aby zmienił kurs i skierował się poza dane morza terytorialne lub daną strefę przyległą lub ku celowi innemu niż dane morza terytorialne lub dana strefa przyległa, eskortowanie statku lub pozostanie w jego pobliżu, dopóki nie przyjmie takiego kursu;
 - f) skierowanie statku lub osób znajdujących się na jego pokładzie do kraju trzeciego albo przekazanie w inny sposób statku lub osób znajdujących się na jego pokładzie organom kraju trzeciego;
 - g) skierowanie statku lub osób znajdujących się na jego pokładzie do przyjmującego państwa członkowskiego lub innego państwa członkowskiego uczestniczącego w operacji.

- 2.5. Działania, o których mowa w pkt 2.4, podejmuje się pod następującymi warunkami:
- 2.5.1. Morza terytorialne i strefa przyległa
- 2.5.1.1. Działania, o których mowa w pkt 2.4, podejmuje się po uzyskaniu zezwolenia od przyjmującego państwa członkowskiego i zgodnie z instrukcjami, które państwo to przekazało za pośrednictwem centrum koordynacyjnego jednostce uczestniczącej w operacji. W tym celu jednostka uczestnicząca w operacji powiadamia – za pośrednictwem centrum koordynacyjnego – przyjmujące państwo członkowskie, czy kapitan przechwyconego statku poprosił o powiadomienie przedstawicielstwa dyplomatycznego lub konsularnego należącego do państwa bandery.
- 2.5.1.2. Wszelkie czynności operacyjne na morzach terytorialnych lub w strefie przyległej państwa członkowskiego nieuczestniczącego w operacji realizuje się zgodnie z zezwoleniem i instrukcjami państwa nadbrzeżnego. Informuje się centrum koordynacyjne o każdej wymianie informacji z państwem nadbrzeżnym oraz o wszelkich działaniach następczych.
- 2.5.2. Pełne morze poza strefą przyległą
- 2.5.2.1. Jeżeli statek pływa pod banderą państwa członkowskiego uczestniczącego w operacji lub posiada znaki rejestracji wskazujące na przynależność do takiego państwa, działania, o których mowa w pkt 2.4, podejmuje się po uzyskaniu zezwolenia od państwa bandery. Do udzielenia lub przekazania takiego zezwolenia upoważniony jest urzędnik krajowy reprezentujący to państwo członkowskie w centrum koordynacyjnym.
- 2.5.2.2. Jeżeli statek pływa pod banderą państwa członkowskiego nieuczestniczącego w operacji lub pod banderą kraju trzeciego lub posiada znaki rejestracji takiego państwa lub kraju, należy zwrócić się odpowiednią drogą do państwa bandery o potwierdzenie rejestracji tego statku, a jeżeli potwierdzona zostanie jego przynależność, należy zwrócić się do państwa bandery – zgodnie z protokołem z Palermo przeciwko przemytowi migrantów – o wydanie zezwolenia na podjęcie działań, o których mowa w pkt 2.4.

O każdej wymianie informacji z państwem bandery powiadamia się centrum koordynacyjne.

- 2.5.2.3. Jeżeli istnieją uzasadnione przesłanki, by przypuszczać, że statek pływający pod obcą banderą lub odmawiający wywieszenia bandery ma w rzeczywistości taką samą przynależność państwową jak jednostka uczestnicząca w operacji, jednostka ta przystępuje do weryfikacji prawa statku do posługiwania się daną banderą. W tym celu jednostka ta może wysłać do podejrzanego statku łódź pod dowództwem funkcjonariusza. Jeżeli po kontroli dokumentów podejrzenie nadal się utrzymuje, jednostka uczestnicząca w operacji przystępuje do dalszej kontroli pokładu statku, którą przeprowadza z jak największą uwagą. Odpowiednią drogą podejmuje się kontakt z państwem, pod którego banderą statek ten pływa.
- 2.5.2.4. Jeżeli istnieją uzasadnione przesłanki, by przypuszczać, że statek pływający pod obcą banderą lub odmawiający wywieszenia bandery w rzeczywistości przynależy do innego państwa członkowskiego uczestniczącego w operacji, prawo statku do posługiwania się daną banderą weryfikuje się po uzyskaniu zezwolenia od tego państwa. Do udzielenia lub przekazania takiego zezwolenia upoważniony jest urzędnik krajowy reprezentujący to państwo członkowskie w centrum koordynacyjnym.

Jeżeli w powyższych przypadkach okaże się, że podejrzenia co do przynależności państwowej statku były uzasadnione, podejmuje się działania, o których mowa w pkt 2.4, na warunkach określonych w pkt 2.5.2.1.

- 2.5.2.5. Jeżeli istnieją uzasadnione przesłanki, by przypuszczać, że statek nie ma przynależności państwowej lub może zostać uznany za statek bez przynależności państwowej, jednostka uczestnicząca przystępuje do weryfikacji prawa statku do posługiwania się daną banderą. W tym celu jednostka ta może wysłać do podejrzanego statku łódź pod dowództwem funkcjonariusza. Jeżeli po kontroli dokumentów podejrzenie nadal się utrzymuje, jednostka patrolowa przystępuje do dalszej kontroli pokładu statku, którą przeprowadza z jak największą uwagą.

Jeżeli okaże się, że podejrzenia co do braku przynależności państwowej statku były uzasadnione, oraz jeżeli istnieją uzasadnione przesłanki, by przypuszczać, że statek bierze udział w przemyśle migrantów drogą morską w rozumieniu Protokołu przeciwko przemytowi migrantów drogą lądową, morską i powietrzną uzupełniającego Konwencję Narodów Zjednoczonych przeciwko międzynarodowej przestępczości zorganizowanej, podejmuje się działania, o których mowa w pkt 2.4.

Statek nie posiada przynależności państwowej lub może zostać uznany za statek bez przynależności państwowej, jeżeli żadne państwo nie udzieliło mu prawa do pływania pod swoją banderą lub jeżeli statek pływa pod banderą dwóch lub większej liczby państw, posługując się tymi banderami w zależności od okoliczności.

- 2.5.2.6. W oczekiwaniu na wydanie zezwolenia przez państwo bandery lub w przypadku braku takiego zezwolenia obserwuje się statek z bezpiecznej odległości. Nie podejmuje się żadnych innych działań bez wyraźnego zezwolenia państwa bandery, chyba że działania są konieczne, by zapobiec nieuchronnemu zagrożeniu życia osób – zgodnie z częścią II sekcja 1 – lub wynikają z odpowiednich porozumień dwustronnych lub wielostronnych lub chyba że statek wpłynął do strefy przyległej.

CZĘŚĆ II**Wytyczne w sprawie poszukiwań, ratownictwa i sprowadzania na ląd w ramach koordynowanych przez agencję operacji na granicach morskich****1. Poszukiwania i ratownictwo**

1.1. Obowiązek udzielenia pomocy osobom znajdującym się w niebezpieczeństwie na morzu państwa członkowskie wykonują zgodnie z mającymi zastosowanie postanowieniami międzynarodowych konwencji o poszukiwaniach i ratownictwie oraz zgodnie z wymogiem respektowania praw podstawowych. Jednostki uczestniczące w operacji udzielają pomocy każdemu statkowi lub każdej osobie znajdującym się w niebezpieczeństwie na morzu. Pomocy udziela się bez względu na obywatelstwo lub status takiej osoby lub bez względu na okoliczności, w których dana osoba została znaleziona

1.2. Jeżeli w trakcie operacji ochrony granic zaistnieje niepewność lub obawa co do bezpieczeństwa statku lub osoby znajdującej się na jego pokładzie, jednostka uczestnicząca w operacji powinna jak najszybciej przekazać wszelkie dostępne informacje ratowniczymu centrum koordynacyjnemu odpowiedzialnemu za rejon działań poszukiwawczych i ratowniczych, w którym ma miejsce dana sytuacja.

Jeżeli ratownicze centrum koordynacyjne kraju trzeciego odpowiedzialne za dany rejon działań poszukiwawczych i ratowniczych nie odpowiada na powiadomienie przekazane przez jednostkę uczestniczącą w operacji, jednostka ta powinna skontaktować się z ratowniczym centrum koordynacyjnym w przyjmującym państwie członkowskim.

Oczekując na instrukcje ratowniczego centrum koordynacyjnego, jednostki uczestniczące w operacji powinny podjąć wszelkie stosowne działania, by zapewnić bezpieczeństwo danym osobom.

1.3. Jednostki uczestniczące w operacji powinny wziąć pod uwagę wszelkie istotne aspekty i przekazać swoją ocenę właściwemu ratowniczymu centrum koordynacyjnemu; dotyczy to w szczególności:

- a) wystąpienia prośby o pomoc;
- b) zdatości statku do żeglugi morskiej i prawdopodobieństwa, że statek nie dotrze do miejsca docelowego;
- c) liczby pasażerów w stosunku do rodzaju statku (przeciążenie);
- d) dostępności zasobów (paliwa, wody, żywności itd.) niezbędnych, by dotrzeć do brzegu;
- e) obecności wykwalifikowanej załogi i dowództwa statku;
- f) dostępności sprzętu ratunkowego, nawigacyjnego i komunikacyjnego;
- g) obecności pasażerów wymagających pilnej pomocy medycznej;
- h) obecności zmarłych pasażerów;
- i) obecności kobiet w ciąży lub dzieci;
- j) warunków pogodowych i warunków na morzu.

1.4. Istnienie sytuacji nadzwyczajnej nie musi być wyłącznie podyktowane ani uwarunkowane tym, czy wystąpiła prośba o pomoc.

Jeżeli uznaje się, że statek znajduje się w sytuacji nadzwyczajnej, a mimo to osoby przebywające na jego pokładzie odmawiają przyjęcia pomocy, jednostka uczestnicząca w operacji powinna powiadomić ratownicze centrum koordynacyjne i kontynuować wypełnianie obowiązku opieki, podejmując wszelkie działania niezbędne dla bezpieczeństwa danych osób, a jednocześnie unikając wszelkich działań, które mogłyby pogorszyć sytuację lub zwiększyć ryzyko uszczerbku na zdrowiu lub utraty życia.

1.5. Należy jak najszybciej powiadomić centrum koordynacji operacji o wszelkich kontaktach z ratowniczym centrum koordynacyjnym oraz o działaniach podejmowanych przez jednostkę uczestniczącą w operacji.

1.6. Jeżeli nie można uznać lub nie uznaje się już, że statek znajduje się w sytuacji nadzwyczajnej, lub jeżeli zakończono działania poszukiwawcze i ratownicze, jednostka uczestnicząca w operacji powinna – w porozumieniu z centrum koordynacji operacji – wznowić operację zgodnie z częścią I.

2. Sprowadzanie na ląd

2.1. Plan operacyjny powinien określać tryb sprowadzania na ląd osób przechwyconych lub uratowanych – zgodnie z prawem międzynarodowym i ze wszelkimi mającymi zastosowanie umowami dwustronnymi. Plan operacyjny nie skutkuje nałożeniem obowiązków na państwa członkowskie nieuczestniczące w operacji.

Bez uszczerbku dla odpowiedzialności ratowniczego centrum koordynacyjnego – z zastrzeżeniem, że plan operacyjny nie stanowi inaczej – preferowanym rozwiązaniem powinno być sprowadzanie na ląd w kraju trzecim, z którego wyruszył statek przewożący dane osoby lub przez którego morza terytorialne lub rejon działań poszukiwawczych i ratowniczych przepłynął, a jeżeli nie jest to możliwe, preferowanym rozwiązaniem powinno być sprowadzanie na ląd w przyjmującym państwie członkowskim, chyba że dla bezpieczeństwa danych osób należy działać inaczej.

- 2.2. O obecności osób w rozumieniu pkt 1.2 części I należy powiadamiać centrum koordynacyjne, a centrum to powinno przekazywać te informacje właściwym organom w przyjmującym państwie członkowskim. Plan operacyjny powinien określać – na podstawie tych informacji – jakie działania można podjąć w dalszej kolejności.
-